

serca. Prosti kmet, dasiravno malo ali celó nič o umetnostih ne vé, vendar hvali iz vsega serca prijetno godbo, znamenje, da ga je obšla tista, tako rekoč godbina elektrika, ktera ne loči plemenitnika od revnega bajtarja.

Kakor se bere, živel je nekda j na Napolitanskem Palma, ki je bil tako izversno zveden v godbi, da malo takih. Zraven tega bil je pa tudi tak, kakoršnih je bilo pred njim več in kakoršnih je tudi še zdaj veliko, t. j. gospodarstvo bilo je njemu kakor Latinec pravi: „Terra incognita“. Zakopal se je tedaj v velike dolgove. Pride enkrat neki odertnik k njemu s svojimi hlapci, ter brez vse šale oestro in neusmiljeno plačilo zahteva. „Plačaj!“ mu veli, „ali greš pa koj v ječo!“ Kako je Palmu pri sercu moglo biti, ni lahko popisati. Stal je zamišljeno poleg svojega glasovirja, kakor nekda j Herkul na razpotju. Prežeči upnikov obraz zbudí v otožnem Palmu novo misel. V obupnosti se usede k glasovirju in igra misleč: zdaj igram zadnjokrat — ali, lejte čudo! Odertnika je ta električni glas do solz ginil. Objame umetnika in ga ne le tirjati jenja, ampak posodi mu pri priči zopet nekaj denarja, in odsihmal ni bil nikdar več tako siten pri tirjatvi.

Vprašam vas, dragi čitatelji, ali ni ta primerek tehtnejši od čudeža, ko so namreč želve (šildkrote) in pajki, ginjeni od krasne godbe prišli k godcu, da bi njegovo umetnost poslušali?

T.

Opominek za učitelja mesca listopada.

Štiri poglavitne in tri manje podobe visé v hiši vsakdanjega življenja, in te so: štiri letni in trije dnevni časi, kateri nas veliko veliko učé in spominjajo. — Tudi učitelj naj ima te žive podobe v šolski in v svoji izbi. Vsaki letni čas in vsaki dan daje odgojitelju dosti priložnost, da zbuja v mladih sercih prave zlahtne občutke.

Sadjorejec okopuje in ovija zdaj drevesa, koplje jame za prihodno sajenje in pripravlja sadne peske.

N a g r o b e h.

Srečni, ktere zemlja krije,
Kak počivajo sladkó!
Bolečina jih ne vije,
Stiske v grob ne prederó.

Mirno spite, bratje mili,
 Ki vas trud je tu moril;
 Tu počitek ste dobili,
 Ki vam svet ga ni delil. —

Tudi nas bo zagernila
 Kmali grobova temá,
 Zadnja želja dopolnila
 Upnega se bo sereá. —

P.

Novice.

S Koroškega. G. Ferd. Wigele, učitelj, je spisal v „Stimmen aus Innerösterreich“ (X. zvezek str. 615) pod naslovom: „Dotation der Lehrer“ postaven sostavek, v katerem slavnemu deželnemu zboru gorko govori na serce, in zahteva, da bi 1) vstanovila se sedanjemu casu primerna učiteljska plača morda po izgledu sosednih držav; 2) da bi izboljšala se učiteljska plača — po deželi, kjer je mogoče, — z zemljišči, v mestih pa z denarjem; 3) da bi učitelje oprostili šolskega denarja in naredili, da bi dobivali svojo plačo iz srenjskih ali davkinih denarnic. — Ta g. Wigele-tov spis je gotovo enoglasna želja vseh učiteljev po vsem Slovenskem.

Iz Maribora. Pregovor pravi: „Enkrat vendar tudi solnce posije“. — Tako je pri nas. Skoro smo mislili, da ne bomo nič več imeli učiteljskega zbora. Naznanjen pa nam je bil na dan 2. vinotoka t. l. in sicer po preč. knezoškofijskem sklepu za mariborški, hočki in frauenhaimski okrog. Zavoljo slabega vremena se tega zbora ni ravno veliko učiteljev vdeležilo. Ob $\frac{1}{2}$ 10 ure pričeli so prečastiti korar gosp. Jožef Kostanjovec kot predsednik zbor z besedo. Vprašanji ste bile te le: 1) Ali je potrebno, da se učiteljstvo povzdiguje, in kako se to more doseči? 2) Kako more in mora učitelj pri berilnih vajah pobožni in čudoredni čut buditi in pospeševati? — Obe vprašanji je pismeno po nemški pa dobro odgovoril neki izgledni učitelj. Odgovorila sta tudi dva podučitelja vsaki eno teh vprašanj; vendar izdelek prvega vprašanja ni bil vsem kaj všečen. — Želeti je, da bi se učiteljski zbori večkrat napravili in se jih vsaj bližnji učitelji bolje vdeleževali, kar smo ravno pogrešali.

Naša škofija hitro žaluje in se solzi kot uboga sirota o smerti preblagega očeta. Naj bi pobožni duh umerlega prečastitljivega škofa Slo m š e k a vedno budel pri svojih vernih ovčicah in prosil pri božjem sedežu za nas sirotne Slovence! Naj bi pa tudi božja previdnost nam poslala na škofov sedež pravega naslednika, kateri bi kakor mili Slo m š e k skerbel za naš dušni in telesni blagor! J. Dr. VI.

Z Iga. Približal se je čas, da se bodo tudi farne šole po deželi začele. Mnogo truda čaka vsakega učitelja; pa o tem molčim; omenim le nekaj, kar mnogim učiteljem in njihovem stanu velike sitnosti napravlja. V šolah, kjer sta dva učitelja, je večidel v prvem